

Ιωάννου Χρυσοστόμου: Ομιλίες κατηχητικάί προς τους μέλλοντας να βαπτισθώσι

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Κατήχησις πρώτη

Προς τους μέλλοντας να βαπτισθώσι

1. Εις καιρόν χαράς και ευφροσύνης πνευματικής τώρα ευρισκόμεθα. Ιδού μας ήλθαν οι πολυπόθητοι και αξιαγάπητοι ημέραι των πνευματικών γάμων. Πράγματι, δεν θα έσφαλλέ τις, εάν ωνόμαζε γάμον τα όσα τώρα γίνονται και όχι μόνον γάμον, αλλά και στρατολογίαν, θαυμαστήν και παράδοξον.

Και ας μη νομίση τις, ότι αντίθετα είναι όσα είπα, αλλ' ας ακούη τον μακάριον Παύλον τον διδάσκαλον της οικουμένης, ο οποίος και τας δύο αυτάς εικόνας μεταχειρίζεται. Και εδώ μεν λέγει «Ηρμოსάμην υμάς ενί ανδρί παρθέναν αγνήν παραστήσαι τω Χριστώ» (Β' Κορ. 11. 2), εις άλλο δε μέρος, ως να οπλίζη στρατιώτας, μέλλοντας να υπάγουν εις πόλεμον, λέγει πάλιν «Ενδύσασθε την πανοπλίαν του Θεού προς το δύνασθαι ημάς στήναι προς τας μεθοδείας του διαβόλου (Εφ. 6, 11).

2. Σήμερον χαρά, πράγματι, γίνεται εις τον ουρανόν και επί της γης. Διότι εάν δι' ένα αμαρτωλόν μετανοούντα γίνεται τόση χαρά (Λουκ. 15, 7), διά πλήθος τόσον πολύ, το οποίον με μίαν ορμήν τας παγίδας του διαβόλου επεριφρόνησεν, εις δε την ποιμήνην του Χριστού έσπευσε να εγγραφή, πολύ μεγαλυτέρα χαρά γίνεται εις τους αγγέλους και τους αρχαγγέλους και εις όλας τας άνω δυνάμεις και εις όλα

τα επί της γης δημιουργήματα.

3. Ας σας ομιλήσωμεν λοιπόν ως εις νύμφην, μέλλουσαν να εισέλθῃ εις νυμφικόν θάλαμον. Και εις σας μεν ας γνωρίσωμεν του νυμφίου τον μέγαν μέγαν πλούτον και την άφατον φιλανθρωπίαν, την οποίαν δι' αυτήν δεικνύει, εις αυτήν δε από ποία κακά απαλλάσσεται και ποία αγαθά μέλλει να απολαύσῃ. Και αν θέλετε, πρώτον να φανερώσωμεν παν το αφορών εις αυτήν και να ίδωμεν που αυτή είναι και εις ποίαν κατάστασιν ευρίσκεται, όταν ο νυμφίος την δέχεται, επειδή διά του τρόπου τούτου καλύτερα θα φανή του κοινού των όλων δεσπότου η άπειρος φιλανθρωπία.

Διότι δεν την έδεχθη σαγηνευθείς από την ωραιότητά της, ούτε από το κάλλος της, ούτε από την ακμήν του σώματος αυτής, αλλ' ενώ ήτο άσχημος και χωρίς ωραίαν μορφήν και υπερβολικώς αισχρά και εξ ολοκλήρου ρυπαρά, και διά να μεταχειρισθώμεν την έκφρασιν, ειώ εκυλίετο εις αυτόν τον βόρβορον των αμαρτημάτων. Και ενώ ήτο εις τοιαύτην κατάστασιν, εις τον νυμφώνα την εισήγαγε.

4. Αλλά κανείς, ακούων ταύτα από ημάς, ας μη τα εκλάβῃ υπό σωματικήν σωματικήν άποψιν· διότι περί της της ψυχής σάς ομιλούμεν και της σωτηρίας αυτής. Διότι ούτε η ουρανομήκης εκείνη ψυχή, ο μακάριος Παύλος, όταν έλεγε: «Ηρμოსάμην υμάς ενί ανδρί παρθένον αγνήν παραστήσαι τω Χριστώ» (Β' Κορ. 11, 2) δεν εννοούσεν άλλο τι, παρά ότι τας ψυχάς εκείνας, που προσήλθον εις τον Χριστιανισμόν ως παρθένον αγνήν τας ένωσε με τον Χριστόν,

5. Την ακριβή λοιπόν έννοιαν των λόγων τούτων γνωρίζοντες τώρα, ας μάθωμεν καθαρά την προηγουμένην αυτής ασχημίαν, διά να θαυμάσωμεν του Κυρίου την φιλανθρωπίαν. Τι, πράγματι, δύναται να είναι πιο άσχημον από την ψυχήν, η οποία την τιμητικήν θέσιν της αφού εγκατέλιπε, και την άνωθεν ευγένειαν αφού ελησμόνησε, λίθους, ξύλα, άλογα ζώα και τα ευτελέστερα απ' αυτά ετίμα και από την κνίσσαν και τους θρόμβους του αίματος και τους καπνούς των θυσιών της ειδωλολατρείας επέτεινε την ασχημίαν της;

Διότι απ' αυτό προήλθε το πλήθος των διαφόρων εφάμαρτων ηδονών, τα άσεμνα συμπόσια, τα μεθύσια, αι ακολασίαι και όλα τα αισχρά έργα, διά τα οποία και οι υπ' αυτών τιμώμενοι δαίμονες χαίρουν.

6. Αλλά ταύτην εις τοιαύτην κατάστασιν ευρισκομένην και εις αυτήν την άβυσσον της κακίας κρημνισθείσαν, ιδών ο καλός μας Κύριος να είναι γυμνή αρετών και να ασημονεί, δεν ελογάριασεν ούτε την ασημίαν αυτής, ούτε την υπερβολικήν της πτωχείαν, ούτε το μέγεθος των κακών και φανερώνων την υπερβάλλουσαν αυτού φιλανθρωπίαν την εδέχθη ευχαρίστως.

Εκδηλώνων δε διά του προφήτου την τοιαύτην αυτού δια διάθεσιν λέγει «Άκουσον θύγατερ, και ιδε και κλίνον το ους σου· και επιλάθου του λαού σου και του οίκου του πατρός σου και επιθυμήσει ο βασιλεύς του κάλλους σου» (Ψαλμ. 44, 11).

7. Πρόσεξε ότι από την αρχήν ακόμη φανερώνει την αγαθότητά του, διότι κατεδέχθη να ονομάση θυγατέρα αυτήν, που τόσον απεσκίρτησεν απ' αυτού και εις τους ακαθάρτους δαίμονας τον εαυτόν της παρέδωκε. Και όχι μόνον τούτο λάβε υπ' όψιν σου, αλλά και ότι ούτε ευθύνας ζητεί παρ' αυτής διά τα αμαρτήματά της, ούτε τιμωρίαν επιβάλλει, αλλά μόνον συμβουλεύει και προτρέπει να ακούση και να δεχθή την παραίνεσιν και την συμβουλήν του, υποσχόμενος να λησμονήση τα όσα έπραξε.

Από το βιβλίο «Ιωάννου Χρυσοστόμου έργα», τόμος 7, «Κατηχήσεις Α'-Η'», του Ελληνικού Εκδοτικού Οργανισμού. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια Παν. Στάμου.

Πηγή: pemptousia.gr